

a feel again
folytatása

hope again

remélj újra!

MONA KASTEN

M O N A K A S T E N

h o p e a g a i n
r e m é l j ú j r a !

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

D.-nek

hope again lejátszási lista

There's No Way – Lauv feat. Julia Michaels

Deep Burn Blue – The Paper Kites

When It Hurts You – The Paper Kites

Slow Dancing In A Burning Room – John Mayer

I Don't Trust Myself (With Loving You) – John Mayer

Gravity – John Mayer

It's Not Living (If It's Not With You) – The 1975

Feeling You – Harrison Storm

Natural – ZAYN

Tonight – ZAYN

Dance To This – Troye Sivan feat. Ariana Grande

Youngblood – 5 Seconds of Summer

Waste It On Me – Steve Aoki feat. BTS

Starry Night – Mamamoo

Miracles – Stalking Gia feat. blackbear

Run – Matt Nathanson

In My Head – Peter Dinklage

Without Me – Halsey

Love Somebody Like You – Joan

Hands – Brandt Orange

1. fejezet

— **K**ÍVÁNCSI VAGYOK, hogy az apám és az anyukád mikor lesznek elég bátrak megtenni a következő lépést.

Félrenyeltem a matcha lattémat, és bár igyekeztem, képtelen voltam visszatartani a köhögést. Dawn azonnal észrevette, és elkezdte ütögetni a hátamat, amitől egyáltalán nem lett jobb, sőt még hevesebben kellett krahácsolnom. Az előttünk levő fickó hátrafordult. Amikor meglátta, hogy fuldoklom, a homlokát ráncolva meggyorsította a lépteit, hogy minél távolabb kerüljön tőlünk.

– Tessék? – krákoztam, miután a légutaim újra szabaddá váltak.

– A szüleink – ismételte meg lassan Dawn, és kétkedően, oldalról rám pillantott, mintha nem lenne egészen biztos abban, hogy ezt komolyan gondoltam-e, vagy csak költői kérdésnek szántam. – Te nem úgy találsz, hogy nagyszerűen mennek köztük a dolgok?

Újra megéreztem a köhögési ingert, de elfojtottam úgy, hogy szorosán összezártam a fogam, aztán megigazítottam a táskámat a vállamon.

Az anyám és Dawn apukája kilenc hónapja alkottak egy párt. De még ha jól is mentek köztük a dolgok, és azóta is boldogok voltak együtt, nem osztottam Dawn optimizmusát. Nem hittem benne,

hogy tartós lesz a kapcsolatuk – bármennyire fájó volt is számomra ez a gondolat. Talán Stanley nem volt akkora seggfej, mint a többi pasi, akikkel anya korábban együtt volt, de a férfiakkal való kapcsolatai mindig félresiklottak. Mindez csak idő kérdése volt.

– Nem tűnsz úgy, mintha nagyon el lennél ragadtatva – mondta a barátnőm unottan.

Oldalról rápillantottam, és azon töprengtem, hogy lehet az, hogy háromnegyed év után máris ilyen jól ismerjük egymást. Ha valami bántotta egyikünket, vagy valamelyikünk nem volt jól, rendszerint azonnal megérettük – mintha testvérek lennénk, akik együtt nőttek fel. Közben legkevésbé sem nézünk ki úgy, mint két testvér: míg Dawn gesztenyebarna hajú és melegbarna, őzikeszemű, nekem a koromfekete hajam mellett a szemem égszínkéék, amit attól a férfitől örököltem, aki nemzett engem.

– Természetesen csodás, hogy boldogok együtt – feleltem rövid tétovázás után.

Csak közben azon tűnődtem, vajon mikor ér véget a kapcsolatuk. Anya és én túl sok titkot őriztünk, amiket senkire, még Edwardsékra sem bízhattunk rá. Teljesen mindegy, mennyire szereti anya Stanley-t, vagy hogy én mennyire zártam a szívembe Dawnt.

– Akkor áldásodat adnád apára? – faggatózott tovább.

Az egyetem főépülete felé vezető gyalogút kellős közepén megálltam.

– Az áldásomat mire?

Dawn felém fordult, de közben nem állt meg. Háttal lépkedett tovább, mindkét hüvelykujját a hátizsákja vállpántjába akasztva.

– Hát arra, hogy tovább folytassák. Azt hiszem, aggódik amiatt, hogy elhanyagol engem. Egyszerűen csak még egyszer biztosítani akarom őt afelől, hogy te meg én mennyire örülünk kettőjüknek.

Nekilódultam végre, hogy utolérjem Dawnt. Épp, amikor mellé léptem, megbotlott, és meg kellett tartanom őt a karjánál fogva, hogy ne vágódjon hanyatt.

– Ne kételkedj már megint ennyire a szerelemben! – mondta, amint újra biztos lábakon állt, és a vállával meglökte az enyémet.

– Nem kételkedem a szerelemben – feleltem.

Csak nem volt sok közöm eddig hozzá – és egyáltalán nem is akartam, hogy legyen. Azok után semmiképp, ahogy egész eddigi életemben végig kellett néznom, hogy mit művel a szerelem anyáival. Természetesen örültem, hogy boldog Stanley-vel. De olyan sok minden volt, amit Dawn nem tudott rólam, és amit az apja nem tudott anyáról, hogy képtelen voltam elhinni, ez a kapcsolat hosszú távon jól működhetne.

– Akkor fogalmazzunk egy kicsit másképp – mondta Dawn valamivel később. – Nem te vagy a legromantikusabb lány a földön.

– Nem? – kérdeztem vissza ironikusan, és óvatosan belekortyoltam a matcha lattémba.

– Vegyük csak például az *About Ushoz* fűzött megjegyzéseidet.

Csak nagy nehezen sikerült elfojtanom egy mosolyt. Dawn író, és szerelmes regényeket ír. Mivel én irodalom szakra járok, és anya munkája révén már megtanultam egyet s mást a szöveggondozásról, Dawn megkérdezte, hogy lennék-e a tesztolvasója a történeteinek. Nagy nemtetszésére azonban elsősorban a tartalmi hiányosságokra koncentráltam, és kevésbé a romantikára.

Oldalról rápillantottam, és szomorú csillogást láttam meg a szemében. Hirtelen feltámadt bennem a rossz lelkiismeret. Csak mert nekem korábban anya szerelmi élete mindig aggodalomra adott okot, ez nem jelentheti azt, hogy az emiatt érzett rosszkedvemet Dawnon kellene kitöltenem. Összeszedtem magam, és rámosolyogtam.

– Na jó, igazad van.

Dawn visszamosolygott rám.

– Mindig igazam van – kortyolt bele a kávéjába. – Apával holnap találkozom a Steakhouse-ban. Majd elmondom neki, mennyire boldogok vagyunk, hogy ilyen jól kijönnek egymással, hogy ne törje folyton ezen a fejét.

– Hiszen ez úgy hangzik, mint egy terv – hajtottam hátra a fejem, és egy húzásra kiittam a matcha lattém maradékát. Aztán az újrahasználatos poharamat betettem a táskám oldalzsebébe.

– Azt hiszem, én is szeretnék majd venni magamnak egy ilyet – mondta Dawn tünődve. Először a zsebet vette szemügyre, amibe a bögrét becsúszttam, aztán a saját papírpoharát.

– Egy olyan honlapról rendeltem, ahol magad tervezheted meg a bögrédet. Rátetethetnénk a könyved borítóját, vagy ilyesmi – javasoltam.

– Nem hiszem, hogy egy olyan bögrével szeretnék járkálni az egyetemen, amin egy meztelen felsőtest látható – fintorodott el Dawn.

– Hát, láttam már ennél botrányosabb dolgokat is a campuson – feleltem, és feltűnés nélkül a karórámra sandítottam.

A francba!

Még sosem értem oda ilyen későn az íróműhelybe. Valahol legbelül csalódott szúrászt éreztem. Ennek a szerdának már lőttek. Habár ez már akkor megtörtént, amikor Dawn megkérdezte tőlem, hogy elmegyünk-e az óránk előtt meginni egy kávé. Rendszerint legalább egy negyedórával korábban érkezem a terembe, vagy még annál is korábban.

– Ne rohanj már úgy! Az én lábam rövidebb, mint a tiéd – nyögte ki Dawn fújtatva, miközben a főépület lépcsőjén mentünk felfelé.

– Ez egyáltalán nem igaz. Alig vagyok magasabb nálad. Ezenkívül nem szeretnék elkésni.

Ekkor a mobiljára pillantott.

– Mindjárt dél. Nem hiszem, hogy Nolan ügyet csinálna belőle, ha egy kicsit később érünk oda, mint máskor.

– Csak mert jól kijövünk vele, az még nem jelenti azt, hogy ezt ki is kellene használnunk – mondtam, és azzal a lendülettel megtartottam Dawnnak a főépület ajtaját.

– Igazad van. Valószínűleg egy kicsit el vagyok kényeztetve.

Együtt mentünk végig a folyosókon, és míg Dawn egy buliról mesélt, amit Spencer akar tartani a lakásában, megpróbáltam figyelmen kívül hagyni azt a bizsergő érzést, ami egyre erősebbé vált, minél közelebb értünk a szemináriumi teremhez. A lehető legkevésbé feltűnően beletúrta a hajamba, és reméltem, hogy a hullámos tincsek még a helyükön vannak. Szokásom szerint belepillantottam volna a tükörbe is, de általában olyankor Dawn nem volt velem, amikor idejekorán megjelentem az óra előtt.

Habozás nélkül elfordítottam a kilincset, és beléptem a terembe. Már három másik résztvevő jelen volt, és törökülésben ültek a földön, ölükben tartva a jegyzetfüzetüket. A pillantásom csak röviden időzött rajtuk, mielőtt előrenéztem. A katedrát színes papírokból, tollakból és könyvekből álló teljes összevisszaság borította, és ez a kép tökéletesen illett ahhoz a személyhez, aki e felett a káosz felett uralkodott.

– Szia, Nolan! – mondta Dawn.

Nolan felpillantott a könyvből, amibe még néhány másodperccel ezelőttig mélyedt. A fogai közé egy piros toll végét szorította. Egy pillanatig úgy tűnt, össze van zavarodva, mintha éppen egy idegen világból szakították volna ki, és hirtelen a miénkben landolt volna. Először Dawnra nézett, aztán rám esett a pillantása. Ezután leengedte a tollat, elnézett a fejünk felett, és hátradőlt a székén.

– Épphogy ideértetek. – A mosolya azonban nem tűnt el.

– De hát szuper pontosak vagyunk – mondta Dawn.

Nolan felhúzta az egyik szemöldökét.

– Ha viszont egy perccel később jöttök, elküldtelek volna, hogy hozz nekem egy bagelt.

Ez a fenyegetés fojtott nevetést váltott ki a teremben. Dawnnak és nekem is vigyorognunk kellett – még ha mindketten tudtuk is, hogy Nolan nem tréfának szánja.

A tanítási módszerei... nem voltak épp hagyományosak. Nem viselkedett lekezelően a diákjaival, hanem szinte a barátainak tekintete őket, akikkel meg akarta osztani a legnagyobb szenvedélyét. Mindig jókedvű volt, tele energiával, és az órái egyetlen szemináriummal sem voltak összehasonlíthatók, amikre eddig az egyetemen jártam.

Kezdve azzal a ténnyel, hogy a keresztnevéen kellett szólítanunk, a kreatív büntetésein át, amikor elfelejtettük elkészíteni a házi feladatunkat, vagy elkéstünk az óráról, egészen azokig az alkalmakig, amiket a földön, az asztalokon vagy odakint a campuson, a fűvön ülve töltöttünk – semmi nem úgy zajlott Nolannel, mint az elvárható lett volna. Ez azokra a témákra is érvényes volt, amiket a szemináriumokon tárgyaltunk. Amilyen lazának tűnt Nolan első pillantásra, olyan mélyrehatóak és részben fájdalmasak voltak a feladatok, amiket adott nekünk. Már többször is eltűnődtem azon, vajon miért választja kifejezetten ezeket a témákat.

Nolan elbűvölt. Olyan volt számomra, mint egy rejtvény, amit feltétlenül meg akartam oldani. Ezért vártam annyira a szerdákat, hogy mielőbb beléphessek ebbe a terembe.

Miután leültem Dawn mellé a földre, újra előrenéztem, ahol Nolan ráhúzta a kupakot a tollára, majd letette azt az asztalára.

Az arca pontosan olyan rendkívüli volt, mint minden más rajta – egyszerre lány és markáns, a szeme szürke volt, és egy mindig tűnődő vonás játszott az ajkai körül. Sötétszöke, félhosszú haját többnyire összefogva hordta, amit még soha egyetlen férfin sem találtam ennyire vonzósnak. Világos borostájával együtt ez valamiféle vadságot kölcsönzött neki, ami elbűvölő kontrasztot képezett szelíd lényével és meleg mosolyával.

Lassan lefelé néztem rajta, egy kicsit ki is kellett húznom magam, hogy jobban ki tudjam venni a pólójára nyomtatott mintát. Rendszerint ez volt az, amit elsőnek megvettem, amikor szerdánként megérkeztem a szemináriumra – Nolan ugyanis nagyon kedvelte a mindenféle rajongói pólókat. Pontosán ebben a pillanatban dőlt egy kicsit hátra és nyújtotta ki a karját a feje fölé. Az anyag fekete volt, és enyhén feszült a mellkasán, a rajta lévő minta pedig színes fényfűzerekből állt, amik alatt az ábécé betűi sorakoztak. Kis híján elmosolyodtam. Nekem is van ugyanis egy egészen hasonló pólóm otthon, mert teljesen odáig vagyok a *Stranger Things*-ért. Végigpillantottam az egész ábécén, amíg el nem értem az aljára.

Ha nem lett volna útban a katedra, talán még egy kis csíkot is megláthattam volna a bőréből a hasán. Alighogy felvillant bennem ez a gondolat, azonnal meg is dorgáltam érte magam.

Újra felnéztem – és lemerevedtem. Nolan egyenesen rám pillantott, kérdő tekintettel a szemében. Azonnal pokoli forróság lepté el az arcom, és olyan gyorsan fordítottam el a fejem, hogy majdnem megrándult a nyakam.

Az, hogy milyen különleges okból várom minden szerdán ezt a szemináriumot, egyike azoknak a titkoknak, amiket Dawn – vagy bárki más ezen a bolygón – sosem tudhat meg.

2. fejezet

ÉPPEN A SZENDVICSSÜTŐMMEL foglalatoskodtam, amikor megcsörrent a mobilom. Összszavarodva vettem egy pillantást a kijelzőre, és anya nevét láttam felvillanni. Különös. Rendszerint szerdánként soha nem telefonálunk, mert olyankor jógaórára megy, és nekem többnyire egy halom feladattal kell utolérnem magam. Fülelemhez emeltem a telefont.

– Szia, anya! – mondtam, és a szabad kezemmel kinyitottam a szendvicssütőt. Éppen azt az egyetlen ételt készítettem el benne, amit kifogástalanul tudok: sajtos szendvicset. Semmi máshoz nem volt meg a tudásom és a motivációm. Vannak olyan emberek, akiknek különleges tehetségük van a főzéshez, úgy, mint például a majdnem-mostohatestvéremnek, Dawnnak. Másoknak azonban be kell érniük a menzakaijával, a készételekkel és a szendvicssütővel. Én az utóbbi csoportba tartozom.

– Szia, drágám! – mondta anya. – Hogy vagy? Milyen napod volt? A homlokomat ráncolva összecsuktam a szendvicssütőt.

– Jól vagyok. A szerda a kedvenc napom. És te?

– Én... – Megköszörülte a torkát. – Ma rossz híreket kaptam a kiadóban.

Éreztem, ahogy a pulzusom az egekbe emelkedik.

– Felmondtak neked?

– Nem, hála istennek, nem. De bevezettek néhány megszorítást. Mostantól kevesebb heti óraszámban kell dolgoznom.

Halkan káromkodtam. Anyának jó állása volt egy szakkönyvkiadóban, de akadt olyan hónap, amikor ennek ellenére is csak szűkösen jöttünk ki a pénzből. Hitelt vettünk fel a woodshilli tanulmányaimra, és a ház, amit a nagymamámtól örököltünk, már több mint ötvenéves, és állandóan költenünk kell a karbantartására.

– Hány órával kell kevesebbet dolgoznod? – kérdeztem, és egy kézzel a munkalapba kapaszkodtam.

– Ne aggódj ezen, valahogy majd elboldogulunk! Csak el akartam mesélni neked. És azt hiszem... – Éreztem, hogy nehezeze esik, hogy kimondja a következő szavakat. – Azt hiszem, jó lenne, ha körülnéznél Woodshillben valamilyen diákmunka után. Csak a biztonság kedvéért.

– Természetesen megteszem, anya – mondtam azonnal.

Csend szállt le közénk. Egyszer csak anya megköszöri a torkát.

– Valójában nem kellene, hogy ez így legyen, drágám – motyogta.

– Teljes mértékben a tanulmányaidra kellene koncentrálnod, és nem miattam kellene dolgoznod.

– Hiszen már réges-rég mondtam neked, hogy nem jelent problémát számomra, hogy keressek magamnak egy állást. – Igyekeztem a lehető leglágyabban beszélni hozzá, mivel nyilvánvalóan ez az egész nagyon megviselte őt. Azon tűnődtem, vajon eltitkol-e előlem valamit. Lehet, hogy teljesen veszélyben forog az állása?

– Alig várom, hogy ezt az egészet magunk mögött tudhassuk, és végre a nagy projektünknek szentelhessük magunkat – mondta anya, és felsóhajtott.

Csak nagy nehezen tudtam kinyögni egy egyetértő hümmögést, és mosolyra kényszerítettem magam, még ha anya ezt nem is láthatta. Pontosan úgy, mint azokat az izzadságcseppeket sem, melyek a szavai hallatán a tarkómon jelentek meg.

Mióta az eszemet tudom, anya saját irodalmi ügynökséget akart alapítani – velem, mint a partnerével. Régebben iskola után mindig elmentem hozzá a könyvkiadóba, és órákig ültem mellette az íróasztalánál, és figyeltem, ahogy dolgozik. Ott is, és otthon is együtt olvastunk, értékeltünk és szerkesztettünk kéziratokat, a szerzők erősségeiről, gyengéiről és a bennük rejlő lehetőségekről cseréltünk véleményyt. Az igyekezetemet a munkája iránti őszinte érdeklődésként értelmezte, és nemcsak nyári gyakorlatokat szerzett nekem más kiadóknál és ügynökségeknél, hanem azt a tervet is dédelgette, hogy velem együtt alapít egy saját ügynökséget, amint befejezem az egyetemi tanulmányaimat – és ezáltal megvalósítja élete legnagyobb álmát.

– Sajnálom, drágám. Tudom, hogy ez nem volt része a tervünknek – tette hozzá anya, és ezzel visszarángatott a valóság talajára.

– Ne aggódj! Biztosan találni fogok diákmunkát – mondtam, hogy megnyugtassam.

– Ez egyszerű dolog tőled, köszönöm. – Anya halk hangján érződött, mennyire fáradozik azon, hogy jókedvűnek tűnjön.

A homlokom ráncoltam.

– Tényleg minden rendben, anya? – kérdeztem. – Vagy holnap átmenjek hozzád?

– Nem, nem. Csak egy kicsit feldúlt vagyok, az irodában ma elszabadult a pokol. És még ha ez visszalépést is jelent, továbbra is ragaszkodom hozzá, hogy miután megszerezted a diplomádat, megnyissuk az ügynökségünket.

Görcsösen kutattam egy olyan téma után, ami ártalmatlanabb, mint a szakmai jövőképem vagy az a tény, hogy a pénzünk feltehetőleg nemsokára teljesen elfogy.

– Hogy van Stanley? – kérdeztem.

– Stanley, drágám, Everly azt kérdezi, hogy vagy – hallottam, ahogy a férfi válaszol, amire anya valamit motyogott. – Jól, köszöni kérdésed.

– Nálunk van?

Kicsit tétovázott.

– Igen.

Gombóc képződött a torkomban. Stanley messze a legjobb volt anya eddigi pasijai közül, ennek ellenére nem tudtam tenni semmit az aggodás ellen, ami elhatalmasodott rajtam.

– Gyakran van nálad? – kérdeztem halkán.

Anya nem válaszolt, és hallgatása a duplájára növelte a kellemetlen érzést a gyomromban. Görcsösen kutattam a megfelelő szavak után.

– Kérlek, vigyázz magadra, anya! – mondtam végül.

– Everly – sóhajtott fel.

– Csak aggódom miattad.

Ez az érzés olyan mély gyökeret vert bennem, hogy enélkül már egyáltalán nem is tudtam elképzelni az életemet. Igen, Stanley kedves ember. Egyedül nevelte fel Dawnt, aki tőle örökölte jóindulatú mivoltát és a nagy szívét – anyának, ennek ellenére, óvatosnak kell maradnia. Egyszerűen szükség van erre.

– Nem kell, hogy aggódj – mondta anya.

Mégis megteszem, akartam válaszolni, de inkább hallgattam. A csend olyan hosszan telepedett közénk, hogy már-már kellemetlenné vált. Kerestem valamit, amit mondhatnék, valamit, amitől a hangulat újra

oldottabbá válik köztünk, és eltünteti a múltunk keserű utóízét, de semmi nem jutott eszembe.

A szendvicssütőm kis, kék lámpája mentett meg.

– Most le kell tennem, elkészült a vacsorám.

– Főztél magadnak valami finomat? – kérdezte anya. A háttérben Stanley ismét mondott valamit. A szívverésem felgyorsult.

– Igen. – A hazugság gyorsan kiszaladt a számon. Néha magam is megrettentem tőle, milyen könnyedén jött mostanra. Miközben ez egyáltalán nem volt csoda: végül is hónapok óta nem is teszek egyebet.

– Gondolj a szombati ebédre! – mondta még anya.

– Már felírtam a naptáramba.

– Szuper. – Kicsit tétovázott, és úgy tűnt számomra, mintha a telefonon át is tudna olvasni a gondolataimban. – Kérlek, ne aggódj! Meg fogjuk oldani.

– Mindent megoldunk, anya – feleltem, pedig az aggodalom szabályosan elárasztott. Legszívesebben azonnal felpattantam volna a portlandi buszra, hogy nála legyek.

– Szombaton találkozunk, drágám! – Cuppanó hangot adott, amit viszonoztam, mielőtt befejeztük volna a beszélgetést.

Egy pillanatig a konyhabútorom erezett munkalapjára meredtem. Emlékfoszlányok törtek fel a gondolataim felszínére. Szorosan összezártam a szemem, és visszakényszerítettem őket a tudatom mélyére, ahová tartoztak. Remegő ujjakkal vettem elő magamnak egy Cola Lightot a hűtőszekrényből, majd lehuppentam az okkersárga fotelba, ami az apró nappalimban állt.

Ittam egy kortyot a kólából, és a szendvicsemből kifolyt sajtot bámultam. Az éhség, ami miatt az imént még hangosan korgott a gyomrom, hirtelen eltűnt.

Sóhajtvá tettem le a tányért az egymásra halmozott raklapokra, amik ideiglenes dohányzóasztalként szolgáltak. Lentről hallottam a szomszédom dübörgő zenéjét. Hank szerette a house stílust – én viszont annyira nem. Sajnos azonban most már több mint egy éve ki voltam szolgáltatva a zenei ízlésének. És néha még a hangos ütemek sem tudták túlharsogni Hank nyögdecslését, ha megint felcipelt magához valakit. A falak itt jobban átengedték a zajt, mint ahogyan szerettem volna.

Körülnéztem. Ugyan már hosszabb ideje itt élek, a lakásom még mindig úgy nézett ki, mintha nem lenne teljesen készen. Mindössze két olyan képeretet sikerült feltennem a falra, amikben családi fotók voltak, már ha eltekintünk attól a kis lyuktól, amiből kipergett a vakolat, mert hiába próbáltam beverni a szöveget. Igazából szerettem volna még több képet kirakni, de túl válogatós vagyok, és már hónapok óta keresem a megfelelőt. A nagymamám régi kanapéján lévő díszpárnákra még nem vettem új huzatokat, és már egy örökévalóság óta halogatom, hogy szép kaspókban növényeket vásárolok. Pedig ezektől a szoba kicsit otthonosabbnak és kellemesebbnek tűnne, mindenesetre titkon kételkedtem benne, hogy egy kis dekoráció segítene lecsendesíteni a bennem dúló érzéseket.

Valószínűleg soha nem fogom tökéletesen otthon érezni magam Woodhillben. Gondolatban állandóan anyával voltam. Először azt hittem, hogy honvágyam van, de egy idő után világossá vált számomra, hogy ez a kellemetlen bizsergés, amit éreztem, semmi más, mint félelem. Ami ez után a telefonbeszélgetés után szinte újra elviselhetetlenné vált.

Minden alkalommal, amikor anyának elmeséltem, hogy milyen boldog vagyok Woodhillben, hazudtam. Minden alkalommal, amikor Dawn előtt gondtalanságot míméltem, utólag szégyelltem

magam. Ezek a hazugságok szép lassan fojtogatni kezdtek. Ebben a pillanatban csak egyetlen olyan személy volt az életemben, akinek megmutathattam, hogy vagyok valójában – és ez a személy nem is számított igazából.

Egy kézzel elvettem a laptopomat az ideiglenes asztalról, és felnyitottam. Ezzel a mozdulattal kiborítottam egy kis kólát a dobozból, mire magamban káromkodtam. Gyorsan előrehajoltam, hogy lenyaljam a kólát a pucér lábamról. Hála az égnek, egyedül laktam itt. Ezért egyszerűen anélkül le tudtam nyalni a térdem, hogy egy idegesítő lakótársam megvető pillantást vetett volna rám.

Miután bekapcsolt a laptopom, megnyitottam a levelezőprogramot. Halk pittyenés jelezte az íróműhely mai feladatát. Miközben a kólátam kortyoltam, és ezúttal figyeltem rá, hogy ne lötyögtessem ki, megnyitottam az üzenetet.

Feladó: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Dátum: szeptember 14., szerda, 21:01

Címzett: Íróműhely 2, szabadon választott modul,
levelezőlista

Tárgy: Házi feladat

Kedves Résztvevők!

Mellékelten küldöm a feladatot, amit, kérlek, küldjete vissza nekem vasárnap este 8-ig.

x Nolan

Ui. Blake, ha ezúttal sem adod le a feladatot, készíték egy Tinder-profilt a neveddel. Komolyan gondolom.

Gyorsan letöltöttem a mellékletet. Aztán láttam, hogy Blake-től is érkezett egy válasz a postafiókomba. Ezt rögtön ezután meg is nyitottam.

Feladó: Blake Andrews <bandrews@woodshill.edu>

Dátum: szeptember 14., szerda, 21:55

Címzett: Íróműhely 2, szabadon választott modul,
levelezőlista

Tárgy: Válasz: Házi feladat

nyugi, nolan. már rajta vagyok.

Blake és Nolan állandóan civakodtak. És Blake legtöbbször meglepedkezett róla, hogy a válaszaiban csak Nolant adja meg címzettként, ehelyett az üzeneteit az egész levelezőlistára elküldte. Mindig úgy tett, mintha Nolan órája nyűg lenne számára, de nekem az volt a sejtésem, hogy valójában élvezte. Vigyorogva bezártam a levelezőprogramot, aztán megnyitottam a mellékletben szereplő feladatot.

Írj egy szöveget, melynek a szereplője nem odavalónak vagy ügyetlennek érzi magát. Ne csak az alak érzelmi életére koncentrálj, hanem főként a környezetére. Írj húsz percig!
A szöveg lehet fiktív, de alapulhat valós eseményeken is.

A kóla bizsergett a nyelvemen. A maradékot egy húzásra kiittam, és a dobozt letettem a rozoga fotelem mellé. Aztán hátradőltem, törkülésbe húztam a lábam, és a laptopot megigazítottam az ölemben. Nem kellett sokat gondolkodnom. A helyzet, amiről írni akartam, szabályosan beleégett az emlékezetembe. Lassan elkezdtem gépelni:

A pult fölé beépített neoncsövek a bárt sárgás fénybe borítják, amitől a mögötte lévő polcokon álló üvegek mindenféle elképzelhető színben világítanak. Egytől egyig végignézem őket, de legjobban az tetszik, amelyiknek a tartalma rikító zöld színben csillog. Azon tűnődöm, vajon milyen íze lehet. Legszívesebben bemásznék a pult mögé, levinném az üveget, és innék egy kortyot. Biztosan finom. Különbén is szomjas vagyok. Semmit nem ittam azóta, hogy eljöttem az iskolából. A szám száraz, majdnem annyira, mint amikor megettem egy marék homokot.

Az egész helyiség tele van apám korú emberekkel. Nem tudom megmondani, mióta vagyunk már itt, de időközben megtelt a bár, és a füstgomolyagok olyan sűrűvé váltak, hogy már alig látok valamit.

Az orrom ég, a szemem könnyezik. Haza akarok menni, akkor is, ha anya még biztosan nincs otthon. A nagymamámnál van a kórházban, és nem akarta, hogy vele menjek. Pedig ott jobban érezném magam. Itt mindenki nagyon dühös, durván viselkednek egymással, és annál hangosabbak lesznek, minél többet isznak.

Az apám sosem iszik. Azt mondja, az alkohol a puhányoknak való. Az idejét legszívesebben mégis ezekkel az emberekkel tölti.

– Helló, kicsim! – hallatszík egy sötét hang mellettem. Megfordulok a számomra túlzottan magas széken, és ránézek arra a férfirra, aki megszólított. Szakálla van, a szeme tiszta vörös. Minél tovább néz engem, annál rosszabbul érzem magam.

– Teljesen egyedül vagy itt? – kérdezi.

A vállam felett körülnézek a bárban. Sajnos apát sehol nem találok. Aztán visszanézek a mellettem lévő széken ülő férfirra, és megrázom a fejem.

– Nem szeretnél esetleg felhívni valakit, hogy érted jöjjön? – kérdezősködik tovább a férfi, és belenyúl a nadrágzsebébe. Elővesz egy mobiltelefont, és a pulton át odatolja felém. Ránézek a telefonra, majd vissza rá. Aztán elveszem, és leugrok a bárszékről. Gyorsan elmegyek a pult mellett a mosdók felé. A folyosóra érve felnyitom a telefont, és elkezdem beírni anya számát. Együtt megtanultuk kívülről, vészhelyzet esetére. Remélhetőleg nem fog haragudni, hogy zavarom. Megnyomom a zöld telefonkagylót, és a fülemhez tartom a mobilt. Egyszer kicseng – de még mielőtt másodszor meghallanám a csengést, valaki kitépi a kezemből a telefont. Összerándulok.

– Te meg mi az ördögöt csinálsz itt? – szitkozódik egy döngő hang. Felfelé bámulok az apámra, aki fenyegetően tornyosul előttem, és az idegen telefonját tartja a kezében. Épp ki akarom nyitni a számát, és mondani akarok valamit, amikor lendületet vesz, és földhöz vágja a telefont. Hallom, ahogy a mobil ripityára törik, de nem merek elnézni az apámról. Az arca vörös, a szeme veszélyesen sötét. Ismerem, amikor ilyen. Keze remeg a dűhtől, amikor lendületet vesz, és szorosan összezárom a szemem, bár egészen pontosan tudom, mi fog történni.

Elvettem a kezem a billentyűzetről. Remegő ujjakkal a kólám után nyúltam, és megállapítottam, hogy a doboz üres. A képek, melyek írás közben megjelentek lelki szemeim előtt, csak jó pár perc múlva tűntek el.

Ránéztem az órára, és megállapítottam, hogy több mint egy órán át írtam.

Ez volt az, amit szerettem Nolan óráin, ugyanakkor gyűlöltem is: mindig a múltammal és önmagammal szembesített. Néha szinte

felszabadító érzésnek tűnt, de más napokon végtelenül sok fájdalommal kapcsolódott össze – úgy, mint ahogyan ma is. Nem akartam arra a napra gondolni, amikor apa tízéves koromban magával cipelt egy bárba, mert jobban szeretett volna a barátjaival találkozni, mint hogy velem töltse az idejét. Nem akartam arra a pofonra gondolni, amit lekevert nekem, amikor felhívtam anyát az engedélye nélkül.

Felálltam, és félretettem a laptopot. Még át kellett dolgoznom a szöveget, mielőtt elküldöm Nolannek, de ehhez ebben a pillanatban túlzottan feldúlt voltam. Ezenkívül elzsibbadt a lábam, és fáj a hátam. Karomat kinyújtottam a fejem fölé, és csináltam pár nyújtógyakorlatot, amiket még a cheerleadingből ismertem. Minden bizsergett bennem, ami bizonyára nemcsak a szöveg miatt volt így, hanem az anyával való telefonbeszélgetésem miatt is, ami nem hagyott nyugodni. Legszívesebben futottam volna pár kört a ház körül, de ez sajnos nem jöhetett szóba. Megígértem anyának, hogy éjszaka nem megyek többé egyedül futni. Még akkor sem, ha ez lenne valószínűleg az egyetlen dolog, ami most eléggé elfárasztana ahhoz, hogy el tudjak aludni.

Sóhajtvá huppantam vissza a fotelba. Talán azzal el tudom terelni a figyelmem, hogy online diákmunka-hirdetéseket nézek. Először az egyetem digitális hirdetőfalát nézem meg, aztán az állásbörzék hirdetéseit, de nem volt éppen lenyűgöző a kínálat. Alig akadt valami, és ha mégis, akkor a munkaidő nem illett az órarendemhez, vagy a munkaadónak voltak túl rosszak az értékelései. Ennek ellenére elmentettem néhány hirdetést a böngészőm kedvencek sávjába.

Aztán nem túl lelkesen elkezdtem nézni a Netflixen egy dokumentumfilmet egy gyerekrablásról, de nem tudtam rá koncentrálni. Egyre-másra azon kaptam magam, hogy a szövegemen jár az eszem, és az a tény, hogy még befejezetlenül várakozik a desktopomon, pedig már rég Nolannél lehetne.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Úgy döntöttem, készen állok rá, hogy még egyszer megnézzem, és elkezdtem mondatról mondatra átolvasni. Észrevettem néhány veszőhibát és szóismétlést, és pár mondatot át kellett fogalmaznom, sőt teljesen újraalkotnom, mert már nem tetszettek, vagy hirtelen furcsán hangzottak. Többször átdolgoztam a szöveget, amíg félig-meddig elégedett nem voltam vele. Aztán az a rész következett, ami-re minden héten legjobban vártam.

Megnyitottam a levelezőprogramomat, és Nolan üzeneténél rákattintottam a Válasz felíratra.

Feladó: Everly Penn <epenn@woodshill.edu>

Dátum: szeptember 15., csütörtök, 00:31

Címzett: Nolan Gates <ngates@woodshill.edu>

Tárgy: Válasz: Házi feladat

Szia, Nolan!

Mellékelten küldöm a feladatomat.

Szeretettel:

Everly

A kurzor a „Küldés” gomb felett villogott. Mély levegőt vettem, és elküldtem az üzenetemet.

Aztán felálltam és a fürdőszobába mentem, ahol lemostam a sminkemet, utána pedig beugrottam a zuhany alá. Néhány évvel ezelőtt nem tudtam volna ilyenkor hajam mosni – túl hosszú volt ugyanis hozzá. Az érettségi után azonban rövidere vágattam, és még mindig így viseltem. Semmit nem akartam, ami arra a személyre emlékeztetett, aki akkoriban voltam.

A víz szinte jótétemény volt a bőrömön.